

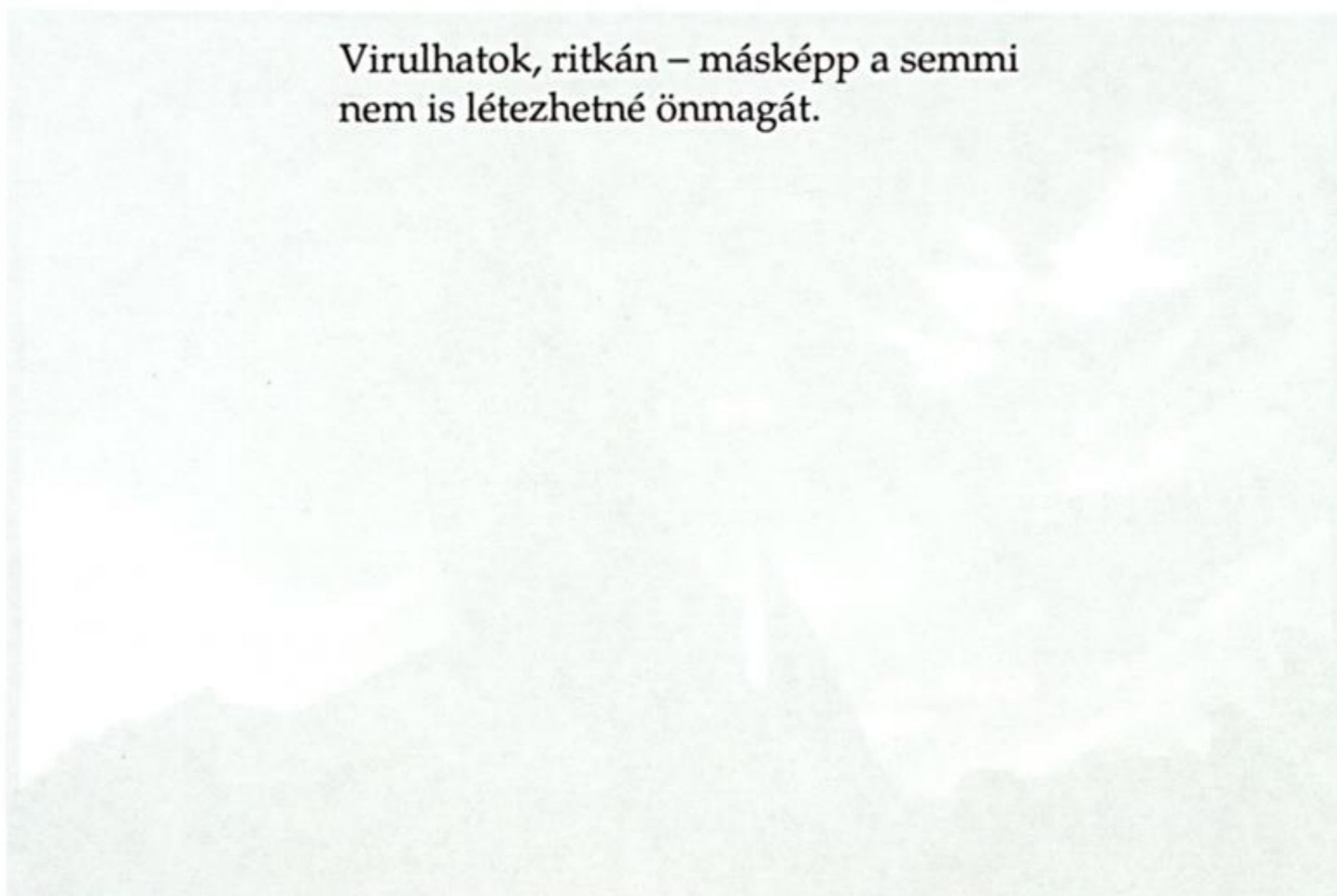
NÉGY RÉSZLET

(a)

Ébrednek lényláthatatlanul,
de kél velem
a látható, mint ha betűk
betűinek sokadalma életalkalom.

És csaknem túlsúfolódom,
bár akad azért néhány hiányhely,
porszem, füst, hó- meg hamu-
árny, akárha nincs *amikor*.

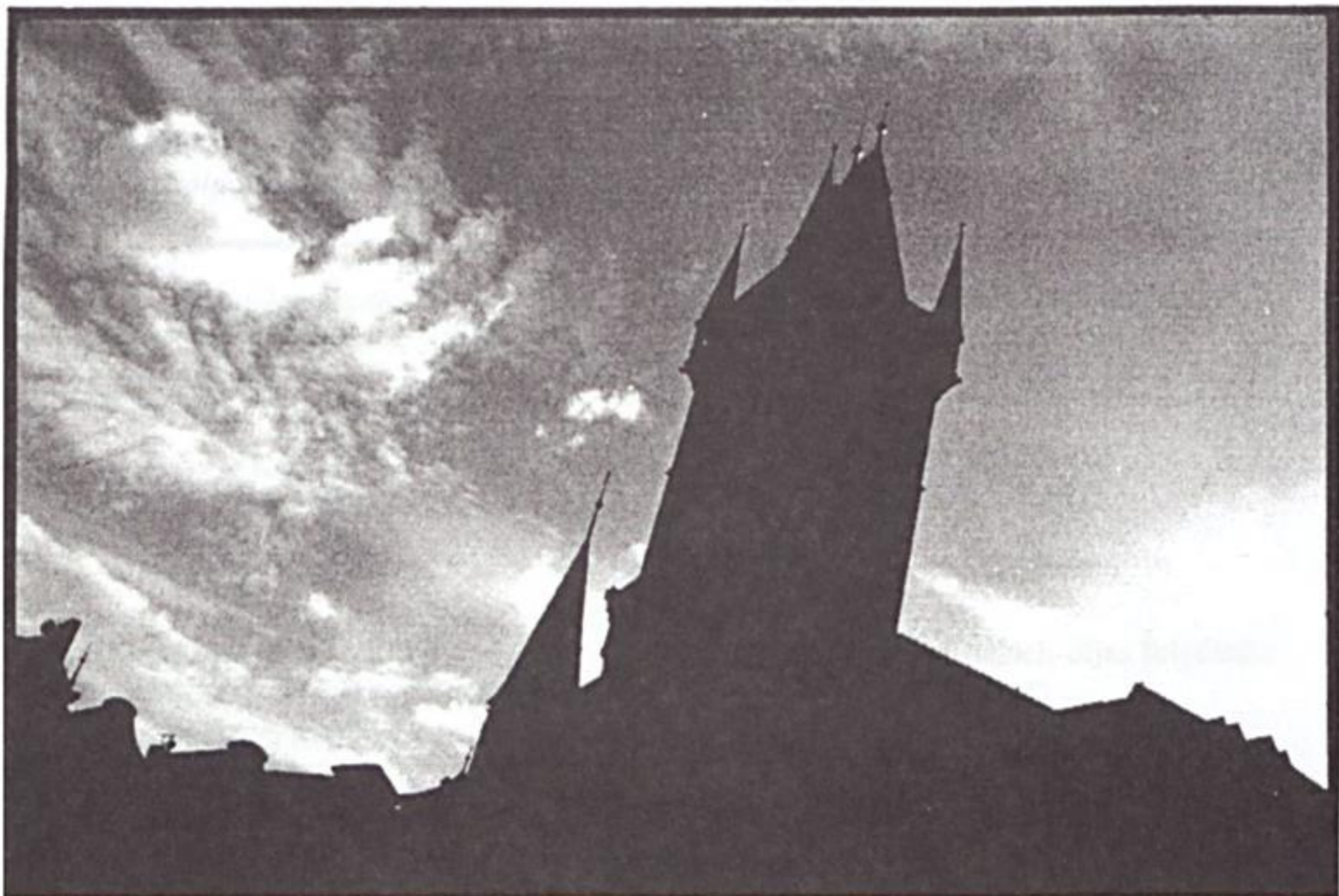
Virulhatok, ritkán – másképp a semmi
nem is létezhetné önmagát.

(b)

Minduntalan enyészet szülni –
ekként tátogok; ujjbegyemet most telepedő
esőcseppbe bököm, alig-nyom,
mégis a föld mélyébe hordja szemem,
és viszi amarra is,
ahol égboltokat keresnek az egek.

Eregetem a füstöt, és arra gondolok:
az élet neve sincs név, az egy-sem
tömérdekül táplál és fogyaszt
trágyát is meg étert is egyaránt –
és emlékemmé tűnődi nősziromaim,
köveim és őzikéim tengerfutását.

Prikler Mátyás fotója (2001)

Könnyű lepkeraj verdes át az esőn
egy csillagról, mely homlokom mögött
ég tovább.

A tüdő öröm még ilyenkor, a szájba
betör a tér számtalan sárkányfeje,
és az elmúlás is óvja a kő
minduntalan fogyó szívét.

És a hatalmas szín vonzásában a tenger
szarkofágja, amint nyílik belőle
az ezeréves virág.

Cserélgeted az isten alakját,
ha parázslík a lég a vér madarain,
és a végtelen vizek közepére állítasz gyertyát,
mert azt szeretnéd,
hogy lángon és túl a semmin pihenjél.

(d)

Üregháza az ezer évvel későbbi
éjszaka, benne a szív mai tűzporával.

A levegőbe tart vele, és keresi
azt, amit cipel.

És csak párolog,
párolog a kövek vére, amíg hasához
tapasztja a tenger súlyát,
mindig a saját méretébe fogadva
a hullámokat és az emelkedő
horizont kivehetetlen háttérét.

Mert olyan ő, aki el nem jut odáig,
amiben van, és amiben nem lesz,
hatalmas rög a homloka,

mely töredezik és morzsolódik,
de egyre csak akkora marad,
mint testben a test,
mint a semmiben a semmi,

és ami előtte volt a mögötte.